

ŽELÍME ODCHODU DOBRÉHO ČLOVĚKA

Ve středu dne 23. ledna 1952 zemřel při výkonu svého povolání soudruh Milan Kubrta, nadějný učeň kotlářský. Mladický předobry Milan byl pro svoji ryzí povahu jedním z nejoblíbenějších mezi učni — kamarády. Jeho příměst, sebekázeň a pílě získala mu oblibu představených a vážnost starších spoludělníků. Ušlechtilým jednáním a příkladnou pracovní obětavostí probíjel se na přední místo ve škole i v dílně, kde získal úctu a lásku všech. Osazenstvo kotlářny a všichni, kteří dobrého Milana znali, těžce želi sedmnáctiletého nadaného chlapce, v němž vlast ztrácí poctivého budovatele. Nejcennější pokladem je člověk — proto tím více musíme dbát o jeho bezpečnost v práci!

Dobrý — nezapomenutelný náš Milané Kubrte, čest Tvoji drahé památce. Zaměstnanci kotlářny

Děkujeme touto cestou všem, kdož se svou účastí na pohřbu našeho syna

MILANA KUBRTA,

učeň Škodových závodů
v Kuklenách,

snázili zmírniti náš zármutek. Předně děkujeme všem družicám a mládežníkům, učním Škod. závodů za hromadnou účast a věnování krásných květinových darů. Zvláštní náš dík patří ředitelství Škodových závodů za krásné vypravění pohřbu a uhrazení všech výloh. Závodní radě děkujeme za květinové dary a všem soudruhům řečníkům za slova útěchy nad hrobem. Pana faráři z Kuklen děkujeme za provedení církv. obřadů. Též hudbě Škodových závodů za hudební doprovod a Kom. podniků Hradece Králové za vzorné vypravění pohřbu tímto upřímně děkujeme. Náš dík patří také všem soudruhům za všestrannou výpomoc.

Redakce.

Vánoce na mírové staobě našeho Donbasu

Zaměstnanci hradecké Škodovky soudr. Jan Králíček a Václav Macháček se přihlásili na výzvu vlády na dlouhodobou brigádu v Nových hutích Klementa Gottwalda. Ze stavby, kde naši svazáci pracují již několik měsíců, poslali dne 24. prosince 1951 sekretariátu ČSM v závodě dopis, který byl redakci Škodovka teprve nyní doručen! — Omlouváme se soudruhům za pozdní otištění a žádáme je, aby zprávy z „Donbasu“ posílali přímo na adresu Škodovka. Redakce

Když jsme se rozhodli uposlechnout výzvy předsedy vlády soudruha Antonína Zápotockého a zůstali pracovat přes vánoční svátky na stavbě, abychom pomohli urychlit provoz vysoké pece, nečekali jsme, že naše vlastenecká povinnost bude tak uznale odměněna.

V pondělí 24. prosince po 14. hodině nám byla doručena pozvánka závodního ředitele a závodní rady NHKG na štědrovečerní slavnost, která se konala od 17 hodin v závodním hotelu. Při vstupu do velkého, pohádkově osvětleného sálu, kde všemi barvami zářil vánoční stromek, jsme byli jako v Jiřikově vidění. Sotva jsme usedli k prostřenému stolu, zastavil se u nás vozík, z kterého nám byla předložena jako předkrm ruská vejce a rybí polévka. Dojedli jsme a již nám zručné ruce podávaly na stůl vánočního kapra, řízek, salát, telecí maso s rýží, kompot, vánočku, dorty, víno, pivo a jiné dobroty s tak milou štědrostí jako doma. Tím však k našemu velkému údivu štědrovečerní

slavnost nekončila. Znovu přijel vozík, bohatě přetížen vánočními dárky. Každý z nás dostal hodnotnou knihu a objemný balíček, v němž byly pomeranče, jablka, datle, buršké oříšky, plněné řezy a další vánoční dobroty. Dobrou náladu po tak hojně večeri udržovala při volné zábavě hudba tamburašů a zdařilé vystoupení souborů ČSM. Koušek domova přinesli nám i známé tváře montérů hradecké Škodovky, soudruhů Špičana, Rosůlka, Oldřicha Říhy a jiných, s kterými jsme se tam setkali. Vypovídali se nám, jak jsme spokojeni a když jsme jim řekli, že si brigádu prodloužíme, aby nové hutě mohly co nejdříve zásobovat materiálem třeba i náš závod, řekl nám soudruh Říha, že jsme zradili Škodovku. Soudruhu Řího, máme rádi svůj závod, kde jsme se vyučili, nejsme však patrioti a svoji vlast budujeme podle příkazů vlády tam, kde je toho nejvíce zapotřebí.

Jan Králíček a Václav Macháček,
Ostrava

Vojtěch Čach, lauerát Státní ceny:

DUCHCOVSKÝ VIADUKT

„Nevěřím v nadřídni spravedlnost!“ — Julius Fučík:
Duchcov. 4. února 1931.

Nemůže být krásnějším a také větším úkolem pro Krajské oblastní divadlo, než hrát jednu z nejslavnějších her našeho současného repertoáru, hru laureáta Státní ceny Vojtěcha Čacha, Duchcovský viadukt. To proto, že hra zachycuje ty děje a události z nedávné minulosti naší republiky, které byly falešnými historiky a politiky úmyslně zkrašlovány a obkloповány celou spoustou „krásných řečí“ o demokracii, masarykovské humanitě a blahých časech první republiky. A zatím ti, kteří byli pravými bojovníky za lidovou demokracii a skutečnou svobodu, byli pronásledováni, vězněni a dokonce, v této zemi humanitě, do nich bylo stříleno.

Při tom se ale nestyděli třeba v agrárnickém „Venkově“ napsat: „Demonstrace a výtržnosti, k nimž došlo v posledních dnech v severozápadním průmyslovém obvodu Čech, zvláště v Aši, Duchcově, Mostě, Horním Litvínově a jinde, a jež jsou organizovaným dílem komunistické strany, s největší nesvědomitostí hazardující se zájmy i

životy svedených dělníků, prokázaly velikou pohotovost, ukázněnost a rozvahu našich bezpečnostních orgánů, četnictva a policie. To, co se stalo v Duchcově, to bylo přímo příkladem rozvahy a umírněnosti našich strážců bezpečnosti.“ Střílení do nezaměstnaných, to byl příklad rozvahy a umírněnosti — masarykovské humanitě. Správný pohled na celé toto období ČSR měli naši dělníci, jichž se také největší měrou dotkly výsledky kapitalistického hospodaření, nezaměstnanost a hlad, vedení komunistickou stranou a jejími vůdci. Komunističtí senátoři, takoví, jako byl Suk, byli lidé, kteří se nebáli říci kapitalistům pravdu do očí za celé masy nezaměstnaných. Tak to uměl redaktor Tvorby Julius Fučík. Tak to dovedl především Klement Gottwald. To dokazuje jeho řeč v poslanecké sněmovně.

Jak bychom tedy nemilovali ty, kteří vybojovali dlouholetý boj za vítězství dělnické třídy. Jak bychom nemilovali tu stranu, která celý tento boj zorganizovala, Komunistickou stranu Československa a jejího předsedu presidenta Klementa Gottwalda. — To dokazuje jeho řeč v poslanecké sněmovně dne 5. února 1931.